

РЕШЕНИЕ

№ 30700

гр. София, 19.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 16.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **4276** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно -процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на К. З. Н., [ЕГН], от [населено място], чрез адв.И. Ю., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) №668/08.04.2025 г. по чл.171, т.1, б.б от ЗДвП, издадена от Д. Г. А. - мл.автоконтрольор във 02 група, 02 сектор в отдел „ПП“ - СДВР.
В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е нищожна, като издадена от некомпетентен орган и при пълна липса на правно и фактическо основание. Посочва се също, че заповедта е неправилна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Според жалбоподателя, възприетата от административния орган фактическа обстановка не отговаря на действителната такава. Сочи се, че не са налице основанията за издаването на ЗПАМ. Искане за отмяна на наложената принудителна мярка.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. адв.И. Ю.. Излага сходни доводи като посочените в жалбата. Допълнително депозира писмени бележки и заявява претенция за присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът - мл.автоконтрольор във 02 група, 02 сектор в отдел „ПП“ - СДВР - Д. Г. А. редовно уведомен, представлява се от юр.К., която изразява становище за неоснователност на жалбата. Представя писмени бележки. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 57-ми състав, като обсъди доводите на

страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед №668/08.04.2025 г. по чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП, издадена от Д. Г. А. - мл.автоконтрольор във 02 група, 02 сектор в отдел „ПП“ - СДВР спрямо жалбоподателя била приложена принудителна административна мярка по чл.171, ал.1, т.1, б.б от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС №[ЕИК], но не повече от осемнадесет месеца, считано от датата на отнемане.

В заповедта е посочено, че на 08.04.2025 г. около 14:05 ч. против К. З. Н. е съставен АУАН №GA 3978052, за това, че около 14:05 ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], управлява л.а. М. Ц 350 с рег. [рег.номер на МПС] и при извършена проверка при №21 в 14:40 ч. същият категорично отказва да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества, или техни аналози, с техническо средство Drugtest 5000 с №ARNN 0013. На водача е издаден Талон за медицинско изследване № 0176870 за ВМА и седем броя стикери с номер A068189.

Към преписката е приложен цитираният АУАН, а в оспорената заповед е изложена същата фактическа обстановка. Като доказателства по делото са представени - Докладна записка от Е. М. В., изготвена във връзка установеното нарушение, протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични, или упойващи вещества от 08.04.2025 г., от който е видно, че Н. отказва да даде проба, талон за изследване № 0176870 от 08.04.2025 г. за ВМА, заповеди за компетентност на органа, издал оспорения акт.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл.171, т.1, б.,б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

На съда е служебно известна заповед № 513з-6400/2023 г., с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като това са държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната

компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. М. Ц 350 с рег. [рег.номер на МПС] , К. З. Н., е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употреба на наркотични вещества, или техни аналози, с което е нарушил чл. 174, ал.3, пр.2 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Допълнено е, че при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

От събраните писмени доказателства безспорно се установява, че Н. е управлявал собственото си МПС. От доказателствата, в частност съставеният АУАН с доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, се установява и наличието на втората предпоставка – същият е отказал да даде качествена проба с техническо средство, както и не е дал кръвна проба.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

Наличието на отказ да се направи проба, се установява и от отразеното в АУАН нарушение, извършено от Н., на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, предвиждащ административно наказание за водач, който откаже да бъде изпробван за наркотични вещества или техни аналози с техническо средство, а както бе посочено АУАН има обвързваща доказателствена сила съгл. чл.189, ал.2 от ЗДвП. Представените с административната преписка писмени доказателства, обсъдени по-горе, водят до извод за наличие на предпоставките на чл. 171, т. 1а, б. „б” ЗДвП, поради което същата се явява законосъобразно наложена. Заповедта е мотивирана, като съгл. ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ВС няма пречка мотивите да се намират и в други документи от преписката. При това положение съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед. Следва да се посочи, че административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е. прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие „до решаване на въпроса за

отговорността“ на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

По изложените съображения съдът счита, че жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение не основани чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 ЗПП, вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 100 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 57-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. З. Н., [ЕГН], от [населено място], чрез адв.И. Ю., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) №668/08.04.2025 г. по чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП, издадена от Д. Г. А. - мл.автоконтрольор във 02 група, 02 сектор в отдел „ПП“ - СДВР.

ОСЪЖДА К. З. Н., [ЕГН], от [населено място], да заплати на СДВР сумата от 100 (сто) лева юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.